

Leo Trotskij: EKKI:s Första maj-manifest*

(21 april 1921)

Till arbetande män och kvinnor i alla länder

Ännu ett år har gått, och utöver Ryssland finns det inte i ett enda land i hela världen där arbetarklassen kan ståta med någon seger. Kapitalisterna i alla länder jublar. De känner sig säkrare på sig själva än förra året, och betar sig som om de är övertygade att de till sist ska segra. ”Ytterligare ett år har gått, och vi har fortfarande inte skakat av oss ert ok”, säger arbetarna.

Ett år har gått under vilket rodret blivit kvar i borgarklassens händer. Under denna period skulle borgarklassen ha kunnat visat vad den kan skapa. Mer än någonsin liknar världen en rykande ruin. I de besegrade kapitalistiska länderna, i Tyskland, Österrike och Ungern har det uppstått svält. I allt större utsträckning blir dessa länder offer för internationella rovdjur som köper upp de besegrades sista ynkliga egendomar med svaga valutor. De lokala utsugarna gör goda affärer medan de arbetande massornas nöd för varje dag blir allt större. De höga priserna har överskridit lönerna för längesedan, och trots att affärerna är proppfulla av varor vet miljontals människor inte hur de ska förse sina barn med mat eller skylla deras nakenhet.

Hur ser situationen då ut i segrarländerna? Fyra miljoner arbetslösa i USA och två miljoner i Storbritannien. I Frankrike sprider sig det ekonomiska kaoset. I Storbritannien följer den ena strejkvågen på den andra. Lloyd George tvingas samla ihop en hel hord som kommer att stå redo med bly och järn för de strejkande kolgruvearbetarna om dessa skulle få ut järnvägsarbetarna och transportarbetarna i strejk. Paris-, London- och New Yorkbörsens klick av tyranner trodde att de skulle kunna förvandla halva världens befolkning till tiggare och sedan bara lugnt fortsätta att ha makten. De hade fel. Tiggare kan inte göra av med pengar, men då kan inte heller varken Armstrong, Vickers, Schneider-Creusot eller Bethlehem Steel Corporation bli feta på sina industriprodukter. Det har gått mer än två och ett halvt år och världskapitalet har visat sig oförmöget att organisera världsekonomin. Tvärtom har det bara lagt nya motsättningar till de gamla. Under täckmantel av att få kompensation för krigsbrott för vilka Ententens kapitalister känner sig lika oskyldiga som nyfödda barn, går Foch över Rhen för att ta den tyska borgarklassen i nackskinnet och skinna den in på bara kroppen. Effekterna från världskriget är ännu inte undanröjda, och ändå förbereder man ett nytt krig. Med växande oro och tvivel följer den brittiska borgarklassen USA:s program för örlogsupprustning. Vilka beväpnar de sig mot? Mot Storbritannien eller Japan? Storbritannien och Japan förbereder sig också. Världskrigets vilddjur förbereder sig för ett nytt språng. Det visar klorna och sträcker ut tasserna efter nya proletära offer. Om inte världsproletariatet tar sig samman, om det inte griper kapitalismen om halsen, så kommer det inte bara att möta sin undergång och förslavning, utan kommer också att tvingas uppleva hur det ännu en gång dras ut på slagfältet och tvingas gjuta sitt blod i världskapitalets intressen. Arbetarklassens förrädare, Scheidemann, Renaudel, Henderson och company, upptäcker återigen att det är frågan om att ”försvara fosterlandet och demokratin”. Det är inte länge sedan som Vandervelde, Andra internationalens ledare och minister för den belgiska kronan, cyniskt och öppet gav sin tillåtelse åt Frankrike att skicka senegalesiska trupper över Rhen mot det bloddränkta tyska folket. Samtidigt får Två-och-enhalv-internationalens hjältar återigen möjlighet att diskutera vilka ”speciella omständigheter” i varje land som kan förklara deras förräderi mot proletariatet och hur och varför proletariatet måste spara på krutet till bättre tider istället för att slunga en bomb mitt i den döende kapitalismen.

Men frågan ställs inte så som kapitalisterna och socialdemokraterna tror. Världsproletariatet har inte blivit besegrat, världsrevolutionen går framåt. Dess framryckning består både i det enkla faktum att

* **EKKI** = Kommunistiska internationalens exekutivkommitté – öa.

kapitalismen alltmer visar sig oförmögen att garantera proletariatet ens ett ordnat liv som slavar, och i det faktum att allt bredare, starkare och mer medvetna massor samlas under Tredje internationa- lens fana. Just genom att borgarklassen i praktiken visar sin oförmåga att ordna upp världen, drivs ännu fler nya massor framåt längs revolutionens väg, och desto fastare sluter de sina led. Sovjet- ryssland, revolutionens fristad, låter sig inte besegras av världsreaktionen. Storbritannien, kontra- revolutionens högborg, har blivit tvunget att sluta ett handelsavtal med ”rånarna och plundrarna i Moskva”. Och trots att sju års krig allvarligt har försvagat Ryssland, trots att de proletära massornas nöd är stor även i Ryssland, så står dess förtrupp lojalt kvar under Sovjetregeringens fana och lyckas mobilisera nya kämpar bland de vacklande och trötta massorna. Denna förtrupp gör allt som dess hjältemodiga organisation kan för att förrinta kontrarevolutionens nya vapen – det ryska folkets trötthet. Den vita terror som råder i Spanien och Serbien visar hur osäkra de lokala herrarna känner sig.

I Italien sår borgarklassen storm genom att släppa lös de fascistiska banden. Den tyska *Orgesch** utgör en ständig påminnelse till de tyska arbetarna: ”Beväpna er! Bli inte modfällda av era neder- lag! Slå om ni inte vill bli slagna!” I Polen sitter 7.000 kommunister bakom galler, men strejk följer på strejk: det visar att det inte kommer att bli lugnt förrän en bro har slagits från det revolutionära Ryssland till det revolutionära Tyskland. I Frankrike, ett land berusat av seger, ett land rusigt av nationalism, har hundratusentals arbetare lärt känna kommunismen. Inga förföljelser kommer att kunna stoppa de kommunistiska idéernas triumfmarsch i det land där dessa idéer föddes och dess- utom helgades med blodet från offren i juli och martyrerna från Pariskommunen. Kommunistiska internationalen förbereder sin tredje kongress. Denna kongress kommer inte att sysselsätta sig med dystra tankar om världsreaktionens seger som ledarna för Två-och-en-halv-internationalen, Adler, Bauer, Longuet, Dittmann, Hilferding och Wallhead gjorde i Wien, utan kommer att ägna sig åt att vässa vapnet och tillintetgöra alla element som försöker trubba av det.

Dämpa inte våra angrepp utan gå på offensiven med breda led på ännu bredare front: det är den paroll med vilken vi riktar oss till er denna Första maj. Överallt måste vi ställa oss i ledningen för de massor som står utanför partiet, under deras kamp för bättre förhållanden. Under loppet av denna kamp kommer de arbetande massorna att se hur reformisterna och centristerna hela tiden lurar dem. De kommer att se att Scheidemann och Hilferding, Turati och D’Aragona, Renaudel och Longuet, Henderson och MacDonald, inte vill och inte kan kämpa varken för proletariatets diktatur eller ens en gammal brödsmula åt arbetarna. Arbetarna kommer att inse att kommunisterna inte splittrar proletariatet utan enar det i kampen för en bättre framtid. De kommer att inse att kapitalisterna varken kan eller ens vill låta arbetarna få det bonden ger sin häst: tillräcklig vila och tillräckligt med bröd, tillräckligt för att återhämta kraften att arbeta. Därmed kommer arbetarnas önskan att störta kapitalismen och krossa dess makt hela tiden att växa. När som helst kan den stund komma då arbetarna inte längre är beredda att finna sig i det lidande och de kval som den döende kapitalismen dömer dem till.

Vilken dag som helst kan det ögonblick komma då den kommunistiska förtruppens djärva angrepps- rörelse får med sig arbetarklassens breda massor, och kampen för att erövra makten blir en uppgift för dagen. Kommunistiska internationalen uppmanar er att samla styrkorna maximalt, till största möjliga enhet och stridsberedskap. Vi är inte på väg in i en period av långsamt agitations- och propagandarbete utan en period av allt hårdare revolutionära masstrider. Den ökande arbetslös- heten, kontrarevolutionens ökande skamlöshet och faran för nya krig gör att de arbetande massornas revolutionära upphetsning inte kan upphöra. Uppgiften för kommunister i samtliga länder är att vara deras anfallsstyrka, att vara de kadrer som förenar dem i kamp. Vår bloddränkta fana är inte en symbol för strider som ligger framför oss i en fjärran framtid, utan en symbol för att gå framåt mot

* 1919-20 skapades i Bayern skyddskåren *Organisation Escherich*, vanligen förkortad till *Orgesch*. Organisationen uppstod ur de bayerska ”invånarvärmen” och avsåg liksom dessa främst att ”skydda” befolkningen mot kommu- nistiska revolutionsförsök – öa.

stora revolutionära strider idag och imorgon.

Första maj vill vi visa vår beredskap att ta kamp mot världsbourgeoisien.

Första maj ska vi hissa vår röda fana över fabriker och verkstäder. Vi ska bära fram den i massdemonstrationer så att dess inskrift kommer att sprida sig vida omkring och förkunna för de förtryckta proletära massorna:

- Slut era led, alla förtryckta och plågade, alla ni utsugna som angrips!
- Ner med borgarklassens öppna och hemliga tjänare!
- Länge leve Kommunistiska internationalen, världsrevolutionens röda armé!
- Ner med den kapitalistiska staten, ner med borgarklassen!
- Länge leve Sovjetryssland, världsrevolutionens högborg!
- Länge leve världsrevolutionen och sovjetrepublikernas internationella enhet!

Kommunistiska internationalens exekutivkommitté.

(*Pravda*, nr 86, 21 april 1921.)

(Översättning från engelska, Göran Källqvist.)